

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PEDRO KRUSA VILJALONA
[PEDRO CRUZ VILLALÓN] SECINĀJUMI,
sniegti 2012. gada 21. jūnijā¹

Lieta C-173/11

**Football Dataco Ltd
Scottish Premier League Ltd
Scottish Football League
PA Sport UK Ltd**

pret

**Sportradar GmbH (Vācijā reģistrēta sabiedrība)pret
Sportradar AG (Šveicē reģistrēta sabiedrība)**

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Apvienotā Karaliste) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Direktīva 96/9/EK — Datubāzu tiesiskā aizsardzība — Iegūšanas un atkārtotas izmantošanas jēdzieni —
Atkārtotas izmantošanas darbības lokalizēšana

1. Sakarā ar tiesvedību, kuras priekšmets ir ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1996. gada 11. marta Direktīvas 96/9/EK par datubāzu tiesisko aizsardzību² 7. pantu izveidotās *sui generis* tiesības, *Court of Appeal* [Apelācijas tiesa] jautā Tiesai, vai noteikta datubāzes, kas tiek aizsargāta ar šīm tiesībām, satura izmantošana ir jākvalificē kā “iegūšanas” gadījums vai kā “atkārtotas izmantošanas” gadījums un, kad tā ir kvalificēta, kur ir jāuzskata, ka tā ir notikusi.

2. Šis prejudiciālais jautājums ļauj Tiesai sniegt spriedumu par minēto *sui generis* tiesību pārkāpumu lokalizācijas problēmu. Atbilstoši Tiesas judikatūrai saziņas internetā jomā aprobežošos ar to, ka piedāvāšu risinājumu atbilstoši šī medija īpatnībām un, konkrētāk, pašas Direktīvas 96/9 jēdzieniskajām kategorijām, atturoties no citu tādu jautājumu aplūkošanas kā tiesas jurisdikcija, par ko, kā man šķiet, iesniedzējtiesa nejautā.

I – Tiesiskais regulējums

A – Savienības tiesības

3. Direktīvas 96/9 II nodaļā (“Autortiesības”) 5. pantā ar nosaukumu “Ierobežotās darbības” ir noteikts:

“Attiecībā uz tādas datubāzes izpausmi, kas aizsargājama ar autortiesībām, datubāzes autoram ir izņēmuma tiesības veikt vai dot atļauju veikt:

[..]

¹ — Oriģinālvaloda – spāņu.

² — OV L 77, 20. lpp.; turpmāk tekstā – “Direktīva 96/9”.

d) jebkādu publisku demonstrēšanu vai izrādīšanu;

[..].”

4. III nodaļā (“*Sui generis* tiesības”) 7. pantā ar nosaukumu “Aizsardzības objekts” ir noteikts šādi:

“1. Tādas datubāzes veidotājam, kuras satura iegūšanā, pārbaudē vai noformēšanā ir veikts kvalitātes un/vai kvantitātes aspektā būtisks ieguldījums, dalībvalstis nodrošina tiesības novērst visa datubāzes satura vai kvalitātes un/vai kvantitātes aspektā būtiskas tā daļas iegūšanu.

2. Šajā nodaļā:

a) “iegūšana” nozīmē visa datubāzes satura vai būtiskas tā daļas īslaicīgu vai pastāvīgu pārvietošanu uz citu nesēju jebkādiem paņēmieniem un jebkurā formā;

b) “atkārtota izmantošana” nozīmē jebkādā formā nodrošinātu brīvu piekļuvi visam datubāzes saturam vai tā daļai, izplatot tās eksemplārus, to iznomājot vai nodrošinot tās tiešsaisti vai citas pārraides formas. Pirmā datubāzes eksemplāra pārdošana Kopienā, ko izdara tiesību subjekts vai kāds ar viņa piekrišanu, izbeidz tiesības kontrolēt šo eksemplāru atkārtotu pārdošanu Kopienā;

Publiska iznomāšana nav uzskatāma par iegūšanu vai atkārtotu izmantošanu.

[..].”

B – Valsts tiesiskais regulējums

5. Direktīva 96/9 tika transponēta Apvienotajā Karalistē, grozot *Copyright Design and Patents Act 1988* (1988. gada Intelektuālā īpašuma, dizainparaugu un patentu likumu) atbilstoši *Copyright and Rights in Database Regulations 1997* [1997. gada noteikumiem par intelektuālā īpašuma tiesībām un datubāzu tiesībām] (SI 1997/3032). Lielbritānijas tiesiskā regulējuma saturs atbilst direktīvas saturam.

II – Fakti

6. *Football Dataco Ltd*, *Scottish Premier League Ltd*, *Scottish Football League* un *PA Sport UK Ltd* (turpmāk tekstā – *Football Dataco* u.c.), lietas dalībnieces sabiedrības zemākajā tiesas instancē, ir atbildīgas par futbola čempionāta organizēšanu Anglijā un Skotijā. Pirmā minētā atbild par datu un intelektuālā īpašuma tiesību, kas saistītas ar šiem čempionātiem, pārvaldību un apgalvo, ka saskaņā ar Lielbritānijas tiesībām tai ir *sui generis* tiesības uz datubāzi, kuru sauc “Football Live”.

7. Datubāze, par kuru ir strīds (*Football Live*), ir datu apkopojums par notiekošajiem futbola mačiem (rezultāts, spēlētāju skaits, sarkanās/dzeltenās kartītes, pārkāpumi, aizstāšanas). Datus ievāc galvenokārt bijušie profesionālie spēlētāji, kas *Football Dataco* u.c. vārdā rīkojas neatkarīgi, šī mērķa klātesot futbola mačos. Kā apgalvo *Football Dataco* u.c., saņemtās informācijas saņemšana un/vai pārbaude prasa ne tikai būtisku ieguldījumu, bet arī *Football Live* apkopojums prasa prasmes, pūliņus, diskrētumu un vērā ņemamu pieredzējuša personāla intelektuālo darbu.

8. Savukārt Vācijas sabiedrība *Sportradar GmbH* tieši internetā izplata rezultātus un citu statistiku saistībā ar Anglijas čempionāta mačiem. Šis pakalpojums tiek saukts par *Sport Live Data*.

9. Konkrētāk, *Sportradar GmbH* ir interneta vietne ar nosaukumu *betradar.com*. Derību sabiedrības, kas ir *Sportradar GmbH* klientes, domājams, ir noslēgušas līgumus ar Šveices sabiedrību *Sportradar AG*, kas ir *Sportradar GmbH* mātesabiedrība. Šo sabiedrību vidū ir Lielbritānijas sabiedrība *bet365* un sabiedrība *Stan James*; pēdējā minētā atrodas Gibraltārā. Abas piedāvā derību pakalpojumus, kas ir vērsti uz Lielbritānijas tirgu. To attiecīgajās interneta vietnēs ir saite uz *betradar.com*. *Live Score* ir iespēja dod piekļuvi informācijai, kura parādās reklāmkarogā, kas šķērso visu ekrānu ar vārdiem *bet365* vai *Stan James*, tāpēc *Court of Appeal* šķiet, ka Apvienotās Karalistes sabiedrība ir būtisks atbildētāju sabiedrību mērķis.

10. 2010. gada 23. aprīlī *Football Dataco* u.c., apgalvojot, ka *Sport Live Data* sniegtā informācija tika izņemta no *Football Live*, vēršoties *High Court of England and Wales*, prasīja no *Sportradar* zaudējumu atlīdzību par zaudējumiem, kas radušies no to *sui generis* tiesību uz *Football Live* datubāzi pārkāpuma.

11. *Sportradar* apstrīdēja Lielbritānijas tiesas jurisdikciju un, vēršoties *Landgericht Gera* (Vācija), lūdza formālu konstatāciju, ka tās darbības nepārkāpj nevienas *Football Dataco* u.c. intelektuālā īpašuma tiesības.

12. *High Court* atzina savu jurisdikciju izskatīt *Football Dataco* u.c. prasību, ciktāl tajā tiek prasīts atzīt *Sportradar* un tās klientu, kuri lieto tās interneta vietni Apvienotajā Karalistē, solidāru atbildību, un uzskatīja, ka tai nav jurisdikcijas attiecībā uz prasību tajā daļā, kurā tiek prasīts noteikt *Sportradar* pamatatbildību. *High Court* spriedumu abas puses pārsūdzēja *Court of Appeal*; tiesā, kura šobrīd ir uzdevusi prejudiciālo jautājumu.

III – Uzdotais jautājums

13. *Court of Appeal* uzdotā jautājuma saturs ir šāds:

“Ja viena puse augšupielādē datus no datubāzes, kura ir aizsargāta ar *sui generis* tiesībām atbilstoši Direktīvai 96/9/EK (turpmāk tekstā – “Datubāzu direktīva”), tās interneta serverī, kurš atrodas dalībvalstī A, un, atbildot uz lietotāju, kuri atrodas citā dalībvalstī B, pieprasījumiem, no interneta servera pārsūta šādu informāciju uz lietotāja datoru tādā veidā, ka šie dati tiek saglabāti šī datora atmiņā un parādās uz tā ekrāna,

- a) vai, pārsūtot datus, šī puse ir “ieguvusi datubāzu saturu” vai “to atkārtoti izmantojusi” un
- b) vai jebkura “datubāzu satura iegūšana” vai “atkārtota izmantošana”, kuru veikusi šī puse, ir notikusi:
 - i) tikai dalībvalstī A,
 - ii) tikai dalībvalstī B vai
 - iii) gan A, gan B?”

14. *Court of Appeal* norāda, ka neuzskata par pareizu izteikt savu viedokli šajā ziņā, aprobežojoties tikai ar lietas dalībnieku argumentu paušanu (rīkojuma lūgt prejudiciālu nolēmumu 45. punkts).

IV – Tiesvedība Tiesā

15. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu Tiesā tika reģistrēts 2011. gada 8. aprīlī.

16. Rakstveida apsvērumus ir iesniegusi Spānijas valdība un Portugāles valdība, lietas dalībnieki zemākajā tiesas instancē un Komisija.

17. Pēc tam, kad tika noteikts tiesas sēdes datums, Tiesa lūdza lietas dalībniekus koncentrēt savus apsvērumus uz diviem jautājumiem:

- Kāda ir saikne starp jautājumu par datu nosūtīšanas vietu, uz ko norāda iesniedzējtiesa, un jautājumiem par piemērojamām tiesībām un tiesu, kurai ir jurisdikcija saskaņā ar attiecīgi Romas II regulu un Briseles I regulu?
- Kāda ir iespējamā ietekme šajā lietā judikatūras attīstībai, kas redzama sprieduma lietā *L'Oréal*³ 61.–67. punktā, sprieduma apvienotajās lietās *Pammer* un *Alpenhof*⁴ 61.–94. punktā un sprieduma apvienotajās lietās *eDate Advertising* u.c. 45.–52. punktā⁵?

18. 2012. gada 8. marta tiesas sēdē piedalījās Beļģijas valdība un Portugāles valdība, kā arī lietas dalībnieces zemākajā tiesas instancē un Komisija.

V – Apsvērumi

19. *Football Dataco* u.c. apgalvo attiecībā uz pirmo jautājumu, ko uzdod *Court of Appeal*, ka datu nosūtīšana uz lietotāja datoru vienlaicīgi ir iegūšana – kā datu, kuru izcelsme ir aizsargāta datubāze, pārsūtīšana no viena medija citam – un atkārtota izmantošana – kā šo datu nodošana sabiedrībai [brīvai piekļuvei].

20. Attiecībā uz otro iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu *Football Dataco* u.c. apgalvo, ka ir jāuzskata, ka *Sportradar* darbība notiek Apvienotajā Karalistē, jo tā ir vērsta uz šo dalībvalsti. Tā uzskata, ka būtu jāpiemēro tā sauktā “saziņas teorija”, kas ir atzīta gan Direktīvā 2001/29⁶, gan PIIO konvencijā⁷, kā arī iepriekš minētajā Tiesas spriedumā lietā *L'Oréal*.

21. Spānijas valdības nostāja būtībā ir tāda pati kā *Football Dataco* u.c., apstiprinot, ka, tāsprāt, aplūkotā darbība sastāv no iegūšanas, kas notiek valstī A, kurā ir datubāze, kurā tiek ievietoti dati no aizsargātas datubāzes, un no atkārtotas izmantošanas, kas notiek valstī B, kurā ir lietotājs, kuram pēc viņa pieprasījuma tiek nosūtīti dati.

22. Portugāles valdība norāda, ka lietas apstākļos dati varētu būt iegūti, neizmantojot aizsargāto datubāzi. Tādējādi, tā kā nav iespējams būt drošam, vai tā ir noticis, var runāt tikai par atkārtotas izmantošanas darbībām, kuras turklāt ir notikušas abās dalībvalstīs.

23. Komisija savukārt apgalvo, ka jautājums ir jāattiecina uz datu augšuplādēšanu pirms to nosūtīšanas, ar pirmo saprotot *iegūšanu* un ar pēdējo – *atkārtotu izmantošanu*. Kas attiecas uz jautājumu par vietu, kurā ir notikušas šīs darbības, Komisija apgalvo, ka tam nav nozīmes to juridiskai kvalifikācijai un ka tam savukārt būs nozīme kādā brīdī pēc zemākās tiesas instances tiesvedības, kad būs noteiktas lietai piemērojamās tiesības.

3 — 2011. gada 12. jūlija spriedums C-324/09 [Krājums, I-6011. lpp.].

4 — 2010. gada 7. decembra spriedums C-585/08 un C-144/09 [Krājums, I-12527. lpp.].

5 — 2011. gada 25. oktobra spriedums C-509/09 un C-161/10 [Krājums, I-10269. lpp.].

6 — Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīva 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.).

7 — Pasaules intelektuālā īpašuma organizācijas 1996. gada 20. decembrī Ženēvā pieņemtais līgums par autortiesībām.

24. Visbeidzot *Sportradar* runā tikai par jautājumu par aplūkoto darbību vietu, apgalvojot, ka tās noteikšanai ir jāizmanto “izlaišanas teorija”. Pēc tās domām, tā ir teorija, kas ir pieņemta Direktīvā 96/9, Bernes konvencijā⁸, Direktīvā 89/52⁹, Direktīvā 93/83¹⁰ un Direktīvā 2001/29. Šī priekšlikuma sekas būtu tādas, ka gan datu nosūtīšana, gan to iepriekšēja augšupielādēšana ir atkārtotas izmantošanas gadījumi, kas notiek vienīgi dalībvalstī, kurā atrodas serveris, kurā ir augšupielādēti aizsargātie dati.

25. Kas attiecas uz abiem jautājumiem, uz kuriem Tiesa ir aicinājusi lietas dalībniekus koncentrēt savus apsvērumus tiesas sēdē, lietas dalībnieki visi ir vienprātīgi, ka jautājums par datu nosūtīšanas vietu ir būtisks gan kompetentās tiesas jurisdikcijas noteikšanai, gan piemērojamo materiālo tiesību noteikšanai. Šajā ziņā lietas dalībnieku debates jau uzreiz bija centrētas uz vietas noteikšanu, kurā ir noticis apstrīdēto *sui generis* tiesību pārkāpums. Šajā aspektā visi lietas dalībnieki uzturēja rakstveida apsvērumos aizstāvēto nostāju, izņemot Komisiju, kura tiesas sēdē norādīja, ka aplūkojamajā situācijā ir runa gan par iegūšanu, gan par atkārtotu izmantošanu un ka gan viena, gan otra norisinājās gan valstī A, gan valstī B; tāsprāt, noteicošais faktors esot tas, ka jānošķir kaitējošā darbība, no vienas puses, un pats kaitējums, no otras puses.

26. Visbeidzot tiesas sēdē gan Beļģijas valdība, gan Portugāles valdība vienlaicīgi noliedza, ka *Football Live* būtu “datubāze” Direktīvas 96/9 1. panta 2. punkta izpratnē, jo ne sava satura, ne savas konfigurācijas dēļ neatbilst nepieciešamajiem nosacījumiem, lai uz to attiektos ar šo direktīvu garantētā aizsardzība.

VI – Vērtējums

A – Ievada apsvērumi

27. Ar mērķi pienācīgi saprast *Court of Appeal* uzdoto jautājumu jēgu un apjomu uzskatu, ka *Court of Appeal* rīkojumā ietvertie paziņojumi, kas ir pirms un kas papildina tā paša datuma lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu, ir ļoti izskaidrojoši.

28. Minētais rīkojums beidzas ar paziņojumu, ka a) tai nav jurisdikcijas izskatīt prasību par intelektuālā īpašuma tiesību pārkāpumu (jautājums izklāstīts lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 14.–18. punktā); b) tai ir jurisdikcija konstatēt *Sportradar* solidāro atbildību (jautājums izklāstīts lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu 19.–39. punktā); c) nav pieņemts galīgais nolēmums par zemākās instances tiesas jurisdikciju attiecībā uz prasību, kas vērsta individuāli pret katru atbildētāju.

29. Pēdējam faktoram nav skaidras atbildes lūgumā sniegt prejudiciālu nolēmumu. Tā vietā, sākot no rīkojuma 40. punkta, ir norādīts tas, ko varētu saukt par jautājumu, kā tie tiks noslēgumā formulēti, pamatojumu: jautājumi par jēdzieniem “iegūšana” un “atkārtota izmantošana” (40. un 41. punkts), bet galvenokārt plašs lietas dalībnieku nostājas apraksts saistībā ar “pārsūtīšanas” un “saziņas” teorijām (42.–46. punkts), lai noslēgtu ar tiešu jautājumu izklāstu, kā norādīts iepriekš.

30. Pirmais jautājums attiecas uz to, kā saskaņā ar Direktīvu 96/9 juridiski kvalificēt kādu darbību, kuru *Court of Appeal* detalizēti apraksta šādi: informācijas, kura iegūta no datubāzes, kas tiek aizsargāta ar *sui generis* tiesībām, “nosūtīšana”, kuru veic puse, kura izmanto dalībvalstī esošu serveri, uz citā dalībvalstī esoša lietotāja datoru pēc šī lietotāja pieprasījuma.

8 — Bernes Konvencija par literāro un mākslas darbu aizsardzību (Parīzes redakcija, 1971. gada 24. jūlijs).

9 — Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.).

10 — Padomes 1993. gada 27. septembra Direktīva 93/83/EEK par dažu noteikumu saskaņošanu attiecībā uz autortiesībām un blakustiesībām, kas piemērojamas satelītu apraidei un kabeļu retranslācijai (OV L 248, 15. lpp.).

31. Netiek jautāts par *Football Live* datubāzi – ko jāaplūko kā tādu, kas veido “datubāzi” Direktīvas 96/9 1. panta 2. punkta izpratnē, – ne saistībā ar tiesībām uz to, kuras apgalvo *Football Dataco* u.c. Tādējādi, manuprāt, Beļģijas valdības un Portugāles valdības centieni apšaubīt, vai *Football Live* ir ar Direktīvu 96/9 aizsargāta datubāze, ir nevietā.

32. Ne par šo jautājumu, ne par jautājumu, vai *Football Dataco* u.c. ir *sui generis* tiesības uz *Football Live* datiem, zemākajā tiesas instancē nav ticis diskutēts.

33. Tieši pretēji, ir jāatceras, kā norādīts rīkojuma par prejudiciālā jautājuma uzdošanu 19. punktā, ka tas, ko *Sportradar* īpaši apstrīd šajā tiesvedībā, ir Apvienotās Karalistes tiesu jurisdikcija izskatīt un konstatēt *Football Dataco* u.c. apgalvoto *sui generis* tiesību pārkāpumu, individuāli ceļot prasību pret *Sportradar*.

34. Ne arī ir ticis apšaubīts, ka “nosūtītā” informācija ir no *Football Live* un ka “nosūtīšana” tiek īstenota no *Sportradar* servera, kurš ir dalībvalstī, kas nav Apvienotā Karaliste. Tādējādi atbilstoši tam, kā ir jāsaprot iepriekš minētais, manuprāt un pretēji Komisijas viedoklim, nav būtiski aplūkot to, kā klasificēt no *Football Live* iegūtās informācijas iekļaušanu *Sportradar* serverī. Atbilde uz šo jautājumu nekādi nepalīdzētu tajā, ko *Court of Appeal* šobrīd jautā Tiesai un kas attiecas tikai uz informācijas, par kuras raksturu, saņemšanu un izcelsmi nav izteiktas šaubas, nosūtīšanu uz Apvienotajā Karalistē esošu lietotāju datoriem.

35. Otrais uzdots jautājums attiecas uz “nosūtīšanas” darbības lokalizāciju, kad tā ir kvalificēta. Kā uzskata Komisija, vietas noteikšana, kurā ir notikusi nosūtīšanas darbība, nav būtiska pēdējās minētās kvalificēšanai. Tā tas neapšaubāmi ir. Tomēr tas pats par sevi nav izšķiroši. *Court of Appeal* jautā par “nosūtīšanas” vietu, iespējams, tādēļ, ka, tikai pamatojoties uz šo informāciju, tā varēs noteikt tiesu, kam ir jurisdikcija izskatīt zemākajā tiesas instancē uzsākto strīdu; jautājums, kurš, kā izrādījās tiesas sēdē, ir viens no šīs tiesvedības strīda aspektiem (rīkojuma uzdot prejudiciālus jautājumus 19. un 20. punkts).

36. Tomēr nedrīkst neņemt vērā, ka *Court of Appeal* ir ļoti precīzi formulējusi abus Tiesai uzdotos jautājumus. Jebkurā brīdī tā ir piesardzīga saistīt savas šaubas ar *Sportradar* veikto nosūtīšanu, jautājot, pirmkārt, vai tā būtu kvalificējama kā “iegūšana” vai kā “atkārtota izmantošana”, un pēc tam par vietu, kurā notiek šī konkrētā darbība. Manuprāt, vairoties jebkādi atsaukties uz ar šo darbību radīto kaitējumu, iesniedzējtiesa gribētu atstāt ārpus Tiesas apsvērumiem jebkādas sekas, kas būtu atvasināmas no tās vietas identificēšanas, kurā norisinās “nosūtīšana”. Tādēļ aprobežošos ar jautājumu par šīs konkrētās nosūtīšanas darbības lokalizēšanu, nepaplašinot manis teikto uz jautājumu par sekām, kas var izrietēt no atbildes; jautājums, kas būs jāatrisina iesniedzējtiesai.

37. No otras puses, uzskatu, ka no zemākajā tiesas instancē esošajiem dokumentiem izsecinātā informācija nenorāda, ka *Court of Appeal* būtu šaubas par lietai piemērojamo tiesību identificēšanu, kad būs noteikta pamatstrīda izskatīšanai kompetentā tiesa. Arī tiesas sēdē par to netika runāts, tādēļ, manuprāt, Tiesai nepienāktos spriest par šo.

B – *Nosūtīšanas darbības juridiskā kvalifikācija, ar kuru persona, kas izmanto dalībvalstī esošu serveri, nosūta uz citā dalībvalstī esoša lietotāja datoru saskaņā ar šī lietotāja pieprasījumu informāciju, kura iegūta no datubāzes, kas tiek aizsargāta ar sui generis tiesībām. Objektīvie un subjektīvie apsvērumi*

38. Atbilde uz šo pirmo jautājumu, manuprāt, nešaubīgi izriet no Tiesas iedibinātās doktrīnas vairākos relatīvi nesenos spriedumos¹¹.

11 — 2004. gada 9. novembra spriedums lietā C-203/02 *The British Horseracing Board Ltd* u.c., (Krājums, I-10415. lpp.), 2008. gada 9. oktobra spriedums lietā C-304/07 *Directmedia Publishing GmbH* (Krājums, I-7565. lpp.) un 2009. gada 5. marta spriedums lietā C-545/07 *Apis-Hristovich EOOD* (Krājums, I-1627. lpp.).

39. Atbilstoši šai doktrīnai iegūšanas un atkārtotas izmantošanas jēdzieni, aplūkojot tos objektīvi, “ir interpretējami kā tādi, ar kuriem domāta jebkura darbība, kas izpaužas kā datubāzes veidotāja veiktā ieguldījuma rezultātu piesavināšanās un brīvas [publiskas] piekļuves nodrošināšana, nesāņemot datubāzes veidotāja piekrišanu, tādējādi atņemot tam ienākumus, kuri tam ļautu atmaksāt šī ieguldījuma izmaksas” (iepriekš minētais spriedums lietā *The British Horseracing Board*, 51. punkts).

40. Turklāt runa ir par diviem jēdzieniem, kuri “nevar tikt ierobežoti ar tādiem iegūšanas un atkārtotas izmantošanas gadījumiem, kuri ir veikti tieši no izcelsmes datubāzes, un tas ir tāpēc, lai neatstātu datubāzes veidotāju bez aizsardzības pret nesankcionētām kopēšanas, kura tiek veikta no tā datubāzes kopijas, darbībām” (iepriekš minētais spriedums lietā *The British Horseracing Board*, 52. punkts). Tā dēļ “iegūšanas un atkārtotas izmantošanas jēdzieni neprasa tiešu pieeju attiecīgajai datubāzei” (iepriekš minētais spriedums lietā *The British Horseracing Board*, 53. punkts).

41. Situācijā, ko mēs aplūkojam, kas aprobežojas tikai ar informācijas, kas iegūta no datubāzes, kura tiek aizsargāta ar *sui generis* tiesībām, “nosūtišanu” uz lietotāja datoru pēc viņa lūguma, ir acīmredzams, ka saskaramies ar darbību, kas ir nepieciešamais elements *brīvas [publiskas] pieejamības* procesā, kas saskaņā ar spriedumā lietā *The British Horseracing Board* iedibināto doktrīnu ir atkārtota izmantošana Direktīvas 96/9 7. panta 2. punkta izpratnē.

42. Atkārtota izmantošana, uz kuru ir atsauce Direktīvā 96/9, saziņas internetā kontekstā var tikt uzskatīta tikai par parasti sarežģītu darbību, ko veido nepieciešamā rīcība, lai radītu “brīvas (publiskas) piekļuves” efektu, ko atbilstoši direktīvas formulējumam ietver “atkārtota izmantošana”. *Sportradar* veiktā nosūtišana, uz ko atsaucas *Court of Appeal*, ietilpst šajā kompleksajā darbībā kā viens no tās nepieciešamajiem komponentiem un tādēļ, kas šeit ir svarīgi, raksturo “atkārtoto izmantošanu”.

43. Man šķiet piemēroti šajā ziņā atgriezties pie apstākļiem, kādos tika uzdots šis prejudiciālais jautājums. Tādējādi varēsīm saprast tās informācijas nozīmi, attiecībā uz kuru iesniedzējtiesai ir šaubas saistībā ar tās jurisdikciju izskatīt ļoti konkrētu darbību: *Sportradar* veikto nosūtišanu.

44. Vispirms ir būtiski atcerēties, ka *Court of Appeal* nav jebkādu šaubu par savu jurisdikciju izskatīt *Football Dataco* u.c. celto prasību konstatēt *Sportradar* un tās Apvienotajā Karalistē esošo klientu solidāru atbildību. Tieši pretēji, šaubas ir par tās jurisdikciju izskatīt prasību, ko *Football Dataco* u.c. individuālā kārtā ir cēlusi pret *Sportradar*.

45. Manuprāt, ir skaidrs, ka darbību secība, kas sākas ar *Sportradar* un beidzas ar *Football Live* datu nodošanu indivīdiem, izmantojot derību sabiedrības, kuras ir noslēgušas līgumu ar minēto sabiedrību, ir tipisks “atkārtotas izmantošanas” gadījums.

46. Tomēr, ciktāl prasība pamata tiesvedībā ir vērsta tikai pret *Sportradar*, iesniedzējtiesa uzdod jautājumu, vai tikai šīs vienas sabiedrības rīcība, kas veido daļu no iepriekš minētajām secīgajām darbībām un kā tāda atbilst juridiskajai kvalifikācijai, ko rada šādas darbības vienotā veselumā, ir pietiekami būtiska un autonoma, lai to kvalificētu atsevišķi.

47. Manuprāt, uz šo jautājumu ir noteikti jāatbild noraidoši. Fakts, ka tādos apstākļos, kādi ir pamata lietā, “atkārtota izmantošana” izriet no virknes vienlaicīgu darbību, kas piedēvējamas dažādiem subjektiem, nenozīmē, ka katra no tām nevar tikt uzskatīta par “atkārtotu izmantošanu” Direktīvas 96/9 izpratnē un atbilstoši tajā noteiktajām sekām. Ir skaidrs, ka katrai no šīm darbībām ir nozīme tikai kā šīs kompleksās darbības sastāvdaļai un tādējādi tā ietilpst attiecīgās darbības kvalifikācijā.

48. Tā rezultātā un kā pirmo secinājumu piedāvāju Tiesai atbildēt uz pirmo jautājumu tādējādi, ka “nosūtišana”, ko tieši veikusi *Sportradar*, ir atkārtota izmantošana Direktīvas 96/9 7. panta 2. punkta b) apakšpunkta izpratnē.

C – Informācijas, kura iegūta no datubāzes, kas tiek aizsargāta ar *sui generis* tiesībām, “atkārtotas izmantošanas” lokalizācija

49. Atbilde uz iesniedzējtiesas otro uzdoto jautājumu ir likusi lietas dalībniekiem izvēlēties vienu no divām klasiskajām saziņas teorijām. No vienas puses, tā sauktā “izlaišanas teorija”, atbilstoši kurai atkārtota izmantošana notika tur, kur atrodas *Sportradar* serveris, no kura tika “nosūtīta” derību sabiedrību, kuras sniedz pakalpojumus Lielbritānijas tirgū, klientu pieprasītā informācija. No otras puses, tā sauktā “pārsūtīšanas vai saņemšanas teorija” – saskaņā ar kuru atkārtota izmantošana notika Apvienotajā Karalistē, kurā ar *Sportradar* saistīto derību sabiedrību klienti Lielbritānijā pēc sava pieprasījuma savos datoros saņēma informāciju, ko *Sportradar* nosūtīja no ārpus Apvienotās Karalistes.

50. Šis problēmas uzstādījums parāda, ka interneta kontekstā translācijas jomā esošo jēdzienisko struktūru izmantošana ir ļoti apšaubāma. Konteksts, kurā Savienības tiesiskais regulējums, uz kuru atsaucas lietas dalībnieki, vai nu skaidri nepieņem kādu no abām alternatīvām¹², vai, kad to dara, tas ir tikai tādēļ, ka tā mērķis ir tieši garantēt kādu darbību, kas tiek identificēta ar kādu no tām¹³.

51. Šajā lietā atbilstoši Tiesas praksei šajā ziņā tiek prasīta atbilstoša konstrukcija, kas pielāgota saziņai internetā īpatnībām un, konkrētāk, lietā piemērojamajam Savienības tiesiskajam regulējumam, kura interpretācijā ir ieinteresēta iesniedzējtiesa.

52. Pirmais mums norāda uz saziņas jomu internetā, fenomenu, par kura īpatnībām informācijas izplatīšanas kontekstā man ir bijusi iespēja izpausties attiecībā uz citu lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu¹⁴.

53. Otrais mums norāda kādas Direktīvas 96/9 normas, kuras pašas *raison d'être* atbilst konstatējumam par tiesību uz datubāzēm nepietiekamu aizsardzību dalībvalstīs, kā skaidri pausts tās preambulas pirmajā apsvērumā, kādēļ Savienības likumdevēja mērķis ir nekas cits kā nodrošināt šo aizsardzību, atzīstot un garantējot minētās datubāzes autora *sui generis* tiesības attiecībā pret pašā direktīvā definētām darbībām kā “iegūšanas” un “atkārtotas izmantošanas” gadījumiem; tieši tām, par ko ir runa šeit.

54. Pati Direktīva 96/9, kā esmu vairākkārt atkārtojis, izmanto “atkārtotas izmantošanas” jēdzienu kā norādi uz atsevišķu kategoriju, kas ir izteikta vārdiem, kuri, manuprāt, pilnībā atbilst teorētiskas konstrukcijas vajadzībām, ko prasa interneta saziņas datu vienreizīgums.

55. Interneta kontekstā jēdzieni “izlaišana” un “saņemšana” kļūst ārkārtīgi būtiski kā kritēriji to punktu “lokalizēšanai”, starp kuriem ir izveidota saziņa. Tiklota globāla medija, kura saturs tiek nemitīgi atjaunots un kuram vēl arvien šodien ir raksturīga pretestība normatīvai disciplīnai, konfigurācija, kas var būt efektīva un iedarbīga, ja tā izriet no valstu starptautiskās sabiedrības kopīgas vēlmes, padara neefektīvas kategorijas, kas ir balstītas uz tādiem jēdzieniem kā laiks un vieta, kuru nozīme virtuālās realitātes pasaulē kļūst ļoti neskaidra.

56. Tiesa ir radusi pienācīgu kritēriju idejā par internetā cirkulējošās informācijas *mērķi*. Tā to piemēroja gan lietā *L'Oréal*¹⁵, gan apvienotajās lietās *Pammer* un *Hotel Alpenhof*¹⁶.

12 — Šāds ir gadījums ar iepriekš minēto Direktīvu 2001/29, kurā *Football Dataco* u.c. un *Sportradar* uzskata, ka ir atraduši atbalstu savai attiecīgajai nostājai.

13 — Šis attiecas uz iepriekš minēto Direktīvu 89/552, kura, lai gan pieņem izejas teoriju, tā dara tikai tādēļ, ka tās mērķis ir noteikt “noteikumu minimumu, kas jāievēro, lai nodrošinātu apraides brīvību” (preambulas trīspadsmitais apsvēruma).

14 — Iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *eDate Advertising*, secinājumi sniegti 2011. gada 29. martā, 42.–48. punkts.

15 — 61. un 62. punkts.

16 — 75.–93. punkts.

57. Manuprāt, atbilstošs šim kritērijam ir Direktīvas 96/9 7. panta 2. punkta b) apakšpunkts, kurā “atkārtota izmantošana” ir definēta kā “jebkādā formā nodrošināta brīva piekļuve” aizsargātās datubāzes saturam.

58. Manuprāt, šim formulējumam “nodrošināta brīva piekļuve” ir jābūt konceptuālajai atslēgai, kas ir būtiska atbildes sniegšanai uz Lielbritānijas tiesas uzdoto jautājumu. Pamatojoties uz šo, jēdziens “atkārtota izmantošana” ietver darbību kopumu, kas šajā gadījumā, sākot no “nosūtīšanas” no *Sportradar* servera līdz derību sabiedrību darbībām, beidzas ar pēdējo minēto klientu piekļuvi nosūtītajiem datiem.

59. Visbeidzot, interneta kontekstā, medijā, kurā “atkārtota izmantošana” parasti nav viena darbība, bet secīga darbību kopums, kurš ar mērķi “nodrošināt” konkrētus datus caur tīklotu un daudzpolāru komunikāciju mediju rodas šajā medijā kā dažādās teritorijās esošu indivīdu darbības rezultāts, ir jāsecina, ka “atkārtotas izmantošanas vieta” ir katras šīs darbības, kas nepieciešama, lai rastos “atkārtotas izmantošanas” rezultāts, proti, aizsargāto datu “nodrošināšana”, vieta.

60. Tādējādi kā otro secinājumu piedāvāju Tiesai atbildēt uz otro jautājumu tā, ka aplūkojamā atkārtotas izmantošanas darbība ir rezultāts vairākām dažādās dalībvalstīs notiekošām darbībām un ir jāuzskata, ka atkārtota izmantošana ir notikusi visās un katrā no tām.

VII – Secinājumi

61. Tādēļ iesaku Tiesai uz prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) ja viena puse augšupielādē datus no datubāzes, kura ir aizsargāta ar *sui generis* tiesībām atbilstoši Direktīvai 96/9/EK (“Datubāzu direktīva”), tās interneta serverī, kurš atrodas dalībvalstī A, un, atbildot uz lietotāju, kuri atrodas citā dalībvalstī B, pieprasījumiem, no interneta servera pārsūta šādu informāciju uz lietotāja datoru tādā veidā, ka šie dati tiek saglabāti šī datora atmiņā un parādās uz tā ekrāna, informācijas nosūtīšana ir “atkārtota izmantošana” no šīs personas puses;
- 2) šīs personas veikta atkārtota izmantošana notiek gan dalībvalstī A, gan dalībvalstī B.